

MEIDÄN METSÄN SUOJELIJA

METSÄNOMISTAJA
Kaarina Davis

Ammatti: yrittäjä, kirjoittaja, sairaanhoitaja

Ikä: 42

Perhe: puoliso bambuvapojen valmistaja Kevin Rowland

Kotikunta ja metsän sijaintikunta: Hämeenkyrö

Kirjat: Rankka kutsumus - Sairaanhoitajan päiväkirja (2007) ja Irti oravanpyörästä (2011). Uusi, luontoa ja luontosuhdetta käsittelevä kirja ilmestyy vuonna 2013.

Kaarina Davis osti viisi hehtaaria metsää ja suojeli niistä neljä Metso-ohjelman kautta. ”Maksan velkaani luonnolle, joka pelasti minut.”

TEKSTI TUIJA MANNERI
KUVAT HANNE MANELIUS

Kaarina Davis nauttii syysmetsästä. ”Talvetkaan eivät enää tunnu minusta pitkiltä, vaan lempeiltä levon antajilta. Minulla ei ole kiire mihinkään.”

Haapavanhuksen kyljessä on hyvä kiikaroida. Jokainen lintu tuo Kaarinan elämään iloa.

Reppu, kiikarit, teetä ja pala suppilovahveropiirakkaa. Näillä välineillä **Kaarina Davis** huolehtii tänään metsästään. Ja itsestään. Hämeenkyröläinen kirjoittaja-kustantaja kapuaa korkean mäen päälle. Sieltä löytyy polku kohti vanhaa, luonnontilaista sekametsää.

”Minulle tämä on aina Meidänmetsä. Sillä nimellä mummoni ja isoenoni metsää kutsuivat”, Kaarina juttelee ja vaeltaa satavuotiaiden havupuiden vihreään hämärään.

Lapsena tämä sukutila oli hänen kesäparatiisinsa. Luonnossa helpotti ahdistus, jota pieni tyttö kantoi sisällään.

Isä, sisko, koti ja kaikki tuttu oli jäänyt vanhempien avioerossa Yhdysvaltoihin. Elämä Suomessa oli pelottavaa epävarmuutta alkoholistaäidin ja dementoituvan isoäidin hoivissa. Rauhalliselta ja turvalliselta tuntuivat vain kesät mummun ja isoenon omistamalla Alhonlahden tilalla.

”Kun äiti, mummu ja isoeno kuolivat, etäännyin Alhonlahdesta ja Meidänmetsästä. Elin ensin lastenkodissa, sitten nuoren aikuisen kiireistä elämää, ja metsä oli lähinnä jotakin, joka kuului perikunnalle. Jostain syystä en silti halunnut myydä metsää, vaikka muut sitä ehdottivat.”

Metsä odotti aikaa, jolloin Kaarina todella tarvitsi sitä.

Paluu Alhonlahteen

Käännepeiste tuli vastaan kahdeksan vuotta sitten. Kaarina oli taistellut pitkään työuupumuksen ja masennuksen kanssa. Lopulta hän päätti jättää kaupungin, sairaanhoitajan työnsä sekä kiireen ja kulut-

» Uskon, että ihminen voi sitä paremmin, mitä paremmin luonto voi.»

tamisen oravanpyörän. Elämänmuutoksen rytinässä katosivat myös aviomies ja omakotitalo.

”Lunastin perikunnalta Alhonlahden, joka oli enää vain pieni rappiotila metsineen. Aloin kirjoittaa ja opiskella luontoyrittäjäksi. Opettelin elämään mahdollisimman luonnonmukaisesti ja omavaraisesti.”

Kaarina on varma, että päätös pelasti hänet. ”Minulle on seurannut pelkkää hyvää siitä lähtien, kun aloin arvostaa luontoa. Uskon, että ihminen voi sitä paremmin, mitä paremmin luonto voi.”

Metsä joka unohtui

Alkuaikoina Alhonlahdessa Kaarina ehti ajatella metsäänsä lähinnä lämmön lähteenä.

”Yritin kiireesti saada vanhan hirsimökin asuttavaan kuntoon ja pärjätä pakkasessa. Harjaannuin nopeasti klapien pilkkomiseen.”

Kun ihmisen perustarpeet suoja ja lämpö oli varmistettu, Kaarina alkoi katsella metsäänsä tarkemmin. Samaan aikaan luontoyrittäjän koulutus antoi tietopohjaa.

”Siihen saakka en ollut ymmärtänyt mitään metsäpapereista, joita posti toi. Olin vain maksanut lakisääteistä metsänhoitomaksua ja luullut, että joku käy hoitamassa metsääni.”

Todellisuudessa Kaarina löysi Meidänmetsästä viisi hoitamatonta hehtaaria.

”Tila on alun perin mummoni **Juho**-isän perintöosa, jonka hän sai kotitalostaan 1930-luvulla. Juho hoiti metsiä 40-luvulle saakka, mutta sen jälkeen metsään ei juuri ole kajottu. Ainoa poikkeus on hehtaarin alue, jonka isoeno ja mummu päättivät hakata 80-luvun alussa äidilleni opiskelurahoiksi, kun hän yritti raitistua.”

Satelliitti näkee vihreää

Närhi naukaisee jossain ja Kaarina nostaa kiikarit silmilleen. Ne kulkevat aina mukana.

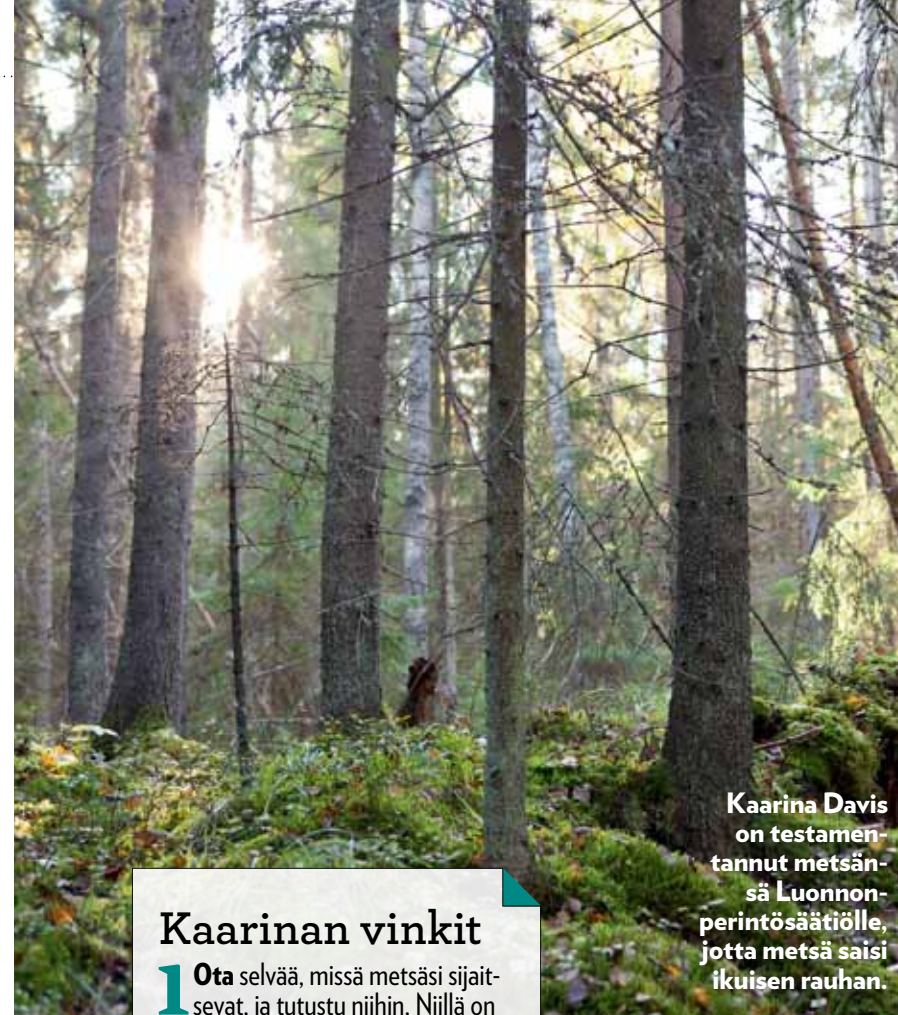
”Kerran istuin kivellä kirjoittamassa, kun kuulin takaani koputtelua. Laskin lehtiön ja konntasin hiljaa kallion taakse. Palokärki kopsutteli kuusen juurella ja sain ihailla sitä muutaman metrin päästä. Kun seuraan luontoa, tunnen olevani osa sen kiertokulua. Siinä minulla on oma paikkani, enkä ole ulkopuolinen. Se on rauhoittavaa.”

”Kun maltan pysähtyä ja olla metsässä hiljaa, voin nähdä ja kokea ihmeitä. Joka kerta löydän ja opin jotain uutta.”

Joka kerta Kaarina myös palaa metsästä voimaantuneena, mukanaan jotain lapsuuden turvallista ja onnellista hetkistä. Ehkä siksi hänelle oli alusta lähtien selvää, ettei hän kaataisi Meidänmetsää vaan suojelisi sen.

Kaarinan kirjoittama lisäkyltti auttaa, mutta vain joskus.

Kaarina Davis on testamenttannut metsänsä Luonnonperintösäätiölle, jotta metsä saisi ikuisen rauhan.

Kaarinan vinkit

1 Ota selvää, missä metsäsi sijaitsevat, ja tutustu niihin. Niillä on sinulle paljon opetettavaa.

2 Älä usko sinisilmäisesti ketään, joka neuvoo, mitä metsällesi kannattaisi tehdä. Hanki tietoa eri lähteistä ja selvitä myös suojelemismahdollisuudet.

3 Älä tee avohakkuita, vaan palkkaa hevos- tai ekometsuri. Luonnonarvot säilyvät, metsä pysyy metsänä ja luonto, ihminen ja paikallistalous terveinä.

4 Älä tee kesähakkuita, vaan anna eläimille pesimärauha. Korjaa puut talvella.

5 Varjele vanhoja puita.

6 Hanki metsästä omat polttopuusi, jos se on mahdollista. Saat lämmön lisäksi liikuntaa ja terveyttä.

7 Sienestä, marjasta ja kerää luonnonrytitejä. Se on helppo keino tulla onnelliseksi.

8 Maksa velkaasi luonnolle. Yksinkertaista ja kohtuullista elämäsi. Tyydy vähään.

”Jos haluaa asioiden muuttuvan, on aloitettava itsestään. On uskottava, että yksikin ihminen voi vaikuttaa.”

Metsän antimet tulevat tänäänkin ruokapöytään.

”Meidän täytyy pitää huolta itsestämme ja luonnosta – emme voi aina vain olla ottamassa”, Kaarina Davis ajattelee.

Alhonlahden tila

Sijaitsee Hämeenkyrön Mahnalan kylässä Enonselän rannalla.

Tilaan kuuluu kahden peltohehtaarin lisäksi viisi hehtaaria metsää. Niistä 4 ha on havupuuvältaista vanhaa sekametsää, joka on suojeltu Metso-ohjelman kautta yksityiseksi suojelualueeksi. Siinä alueen rauhoitus on pysyvä, mutta maapohja jää metsänomistajalle.

Hehtaarin talousmetsikkö hakattiin 80-luvun alussa. Aukolle istutettiin mäntyä, joka ei menestynyt. Koivu uudistui alueelle luontaisesti. Nyt koivua on kaadettu polttopuiksi, jotta tilaa tulee muille puille. Pystyyn kuivaneet sekä laho- ja maapuut on säästetty.

”Metsänhoitoyhdistyksen mies neuvoi minua hakkauttamaan puut mahdollisimman nopeasti, kun ensimmäistä – ja viimeistä – kertaa pyysin metsäneuvojaa käymään. Sanallakaan hän ei kertonut suojeluvaihtoehtoista, vaikka täältä löytyy arvokkaita elinympäristöjä.”

Sattumalta Kaarina osui netissä Metsäkeskuksen sivuille, jotka opastivat ottamaan yhteyttä metsäluontoneuvojaan. Tämä vastasi Kaarinan sähköpostiin nopeasti ja kertoi, että metsä näkyy satelliittikuvissa tummanvihreänä. Se kertoo vanhasta puustosta.

”Rakas Meidänmetsäni osoittautui arvokkaaksi, monimuotoiseksi ja monilajiseksi. Täältä löytyi esimerkiksi paljon järeitä haapoja ja lahoppuita ja jopa liito-orava.”

Testamentilla turvaan

”Luonnonsuojelualue”, lukee nyt kyltissä Meidänmetsän rajalla.

”Tuntui uskomattoman hienolta, kun neljä hehtaaria Meidänmetsää hyväksyttiin metsiensuojeluohjelma Metsoon. Yhtä ihmeelliseltä tuntui se, että sain suojelusta paremman korvauksen kuin olisin saanut avohakkuusta. Lahopuustakin maksettiin korvaus.”

Kaarina omistaa edelleen metsänsä maapohjan, ja hän on testamentannut sen Luonnonperintösäätiölle. ”Toivon, että Meidänmetsästä tulee paikka, jossa luonto saa olla ikuisesti rauhassa.”

Metsiensuojelua Kaarina pitää myös tulevaisuuden taloudellisena mahdollisuutena.

”Metsäteollisuuden alasajo näkyy jo, ja se tarkoittaa metsätulojen vähenemistä. Itse näen vaihtoehtoina ekometsätalouden, luontomatkailun, metsien virkistyskäytön ja marja- ja sienisadot. Mutta niitä ei turvata avohakkuin.”

» Siellä mummoni ja isoenoni pilvenreunalla hurrasivat.»

Rotko ja haapavanhuksia

Äkkiä eteen aukeaa mahtava rotko ja jyrkänne.

”Meidänmetsän upein paikka, metsälakikohteeksi luokiteltu”, Kaarina esittelee. ”Henkeni salpautui, kun saavuin tänne ensi kertaa. Mikä tunnelma! Että tämäkin on minun huomaani annettu!”

Toinen Kaarinan lempipaikka löytyy suurten haapojen keskeltä.

”Rosoisten, vanhojen runkojen juurella tiedän elämän kuhisevan ympärilläni. Haapaa ei juuri arvosteta, mutta luonnon tasapainolle se on uskomattoman tärkeä puu, monien eliöiden ravinnonlähde ja pesä.”

Haapa yhdistää Kaarinan myös sukuunsa. Vanhasa valokuvassa Kaarinan isovaari Juho poseeraa vaimonsa **Fannyn** kanssa. Heidän takanaan näkyy rivi nuoria haapoja.

”Tänään samat puut ovat valtavia, ja ne ovat nähneet sukuni vaiheet. Niiden kautta saan kokea Juhon ja Fannyn läsnäolon. Olen varma, että he iloitsivat siitä, että olen halunnut pitää Alhonlahden ja vaalia sen metsiä.”

Aika suojella lisää

Syyspäivän aurinko välkähtelee valkoisissa koivunrungoissa. Kaarina on nyt saapunut talousmetsikkönsä, koivikkoon, joka hakattiin aikoinaan äidin opintorahoiksi ja joka jäi suojelun ulkopuolelle.

Hehtaarin palsta on Kaarinan lämpövoimala, josta hän saa polttopuunsa.

”Kun ostin Alhonlahden, koivikko oli yhtä ryteikköä. Pikkuhiljaa olen kaatanut pokasahalla rankoja ja vähän isompiakin runkoja.”

Kaarina on laskenut, että sairaanhoitajana hänen pitäisi tehdä yli 40 tuntia töitä maksaakseen mökkinsä ja saunansa lämmityspuut vuodeksi.

”Jos sen sijaan kaadan, kuljetan, kuivatan ja pilkon itse puuni, saan samalla hoitaa omaa metsääni ja olla luonnossa, saan liikuntaa ja saan vapauden tehdä klapisavottani juuri silloin kuin itse haluan.”

Joskus Kaarina on ostanut polttopuita, kun puiden noutaminen metsästä on talvella osoittautunut vaikeaksi.

”Olen miettinyt, että jatkossa voisin rauhoittaa myös koivikon ja ostaa polttopuuni. Suojeltua luontoa on niin vähän, että siitä olen valmis maksamaan.”

Mummonsä ja isoenonsä Kaarina muistaa käyneen pitkiä keskusteluja joka kerta, kun piti hankkia polttopuita. Puiden kaataminen oli heille epämieluisaa mutta välttämätöntä.

”Kun päätin suojella Alhonlahden metsät, kuulin jälleen mielessäni mummon ja isoenon äänet. Siellä he pilvenreunalla hurrasivat.” ●